

Sygn. akt IV Ca 496/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Płocku IV Wydział Cywilny-Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący - SSO Barbara Kamińska

Sędziowie - SSO Waclaw Banasik (spr.)

SSR del. Piotr Czerkawski

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Gątarek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 grudnia 2015r. w P.

sprawy z powództwa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W.

przeciwko R. W.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Płocku z dnia 7 maja 2015 r.

sygn. akt I C 5047/14

1. zmienia zaskarżony wyrok i uznaje za bezskuteczną w stosunku do powoda Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W. umowę darowizny pojazdu zawartą w dniu 10 lipca 2012 r. na mocy której G. W. podarował R. W. samochód osobowy marki N. (...) rok produkcji 2005 nr. rej. (...) w celu zaspokojenia wierzytelności przysługującej powodowi Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych w W. względem G. W. z tytułu nieopłaconych składek:

- na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych za listopad 2012 r., grudzień 2012 r., styczeń 2013 r., październik 2013 r., listopad 2013 r., grudzień 2013 r., kwiecień 2014 r., maj 2014 r., lipiec 2014 r., wrzesień 2014 r., październik 2014 r., grudzień 2014 r., styczeń 2015 r. wraz z odsetkami i kosztami upomnień według stanu na dzień 11 marca 2015 r. w łącznej kwocie 780.438,98 (siedemset osiemdziesiąt tysięcy czterysta trzydzieści osiem złotych i dziewięćdziesiąt osiem groszy) w tym: 727.733,98 zł. z tytułu należności głównej, 52.647 zł. z tytułu odsetek oraz 58 zł. z tytułu kosztów upomnień, objętych tytułami wykonawczymi (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...);
- na Fundusz Ubezpieczeń Zdrowotnych za: lipiec 2012 r., październik 2012 r. – marzec 2013 r., maj 2013 r., czerwiec 2013 r., październik 2013 r., listopad 2013 r., kwiecień 2014 r. – październik 2014 r., grudzień 2014 r., styczeń 2015 r. wraz z odsetkami i kosztami upomnień według stanu na dzień 11 marca 2015 r., w łącznej kwocie 363.676,19 (trzysta sześćdziesiąt trzy tysiące sześćset siedemdziesiąt sześć złotych dziewięćnaście groszy) w tym: 327.292,39 zł. z tytułu należności głównej, 36.311 zł. z tytułu odsetek oraz 72,80 zł. z tytułu kosztów upomnień objętych tytułami wykonawczymi: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...);
- składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za lipiec 2012 r., październik 2012 – styczeń 2013 r., marzec 2013 r., maj 2013 r., czerwiec 2013 r., październik 2013 r., listopad 2013 r.,

maj 2014 r., lipiec 2014 r., wrzesień 2014 r., grudzień 2014 r., styczeń 2015 r. wraz z odsetkami i kosztami upomnień według stanu na dzień 11 marca 2015 r., w łącznej kwocie 122.186, 87 (sto dwadzieścia dwa tysiące sto osiemdziesiąt sześć złotych i osiemdziesiąt siedem groszy) w tym: 106.147,07 zł. z tytułu należności głównej, 15.967 zł. z tytułu odsetek oraz 72,80 zł. z tytułu kosztów upomnień, objętych tytułami wykonawczymi: (...), (...), (...), (...), (...), (...);

oraz zasądza od pozwanego R. W. na rzecz powoda Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W. kwotę 2.400 (dwa tysiące czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu i nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Płocku od pozwanego R. W. kwotę 2.100 (dwa tysiące sto) złotych tytułem opłaty od pozwu;

2. oddala apelację w pozostałej części;

3. zasądza od pozwanego R. W. na rzecz powoda Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W. kwotę 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za II instancję;

4. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Płocku od pozwanego R. W. kwotę 2.100 (dwa tysiące sto) złotych tytułem opłaty od apelacji.

IV Ca 496/15

UZASADNIENIE

Powód Zakład Ubezpieczeń Społecznych w W., ostatecznie precyzując powództwo pismem procesowym z dnia 17 marca 2015 r., wniósł przeciwko pozwanemu R. W. o uznanie za bezskuteczną w stosunku do powoda umowy darowizny pojazdu z dnia 10 lipca 2012 r., na mocy której G. W. darował pozwanemu R. W. należący do G. W. samochód osobowy marki N. (...), rok produkcji 2005, o nr rejestracyjnym (...), celem zaspokojenia wierzytelności Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W. przysługujących mu względem G. W. z tytułu nieopłaconych składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, Fundusz Ubezpieczeń Zdrowotnych oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od lutego 2012 r. do stycznia 2015 r. wraz z odsetkami i kosztami egzekucyjnymi, wynoszącej na dzień 11 marca 2015 r. łącznie 1.374.780,17 zł.

Sąd Rejonowy w Płocku wyrokiem z dnia 7 maja 2015 r. w sprawie I C 5047/14 powództwo to oddalił i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Podstawą orzeczenia były następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu I instancji.

Umową darowizny pojazdu z dnia 10 lipca 2012 r. G. W. darował pozwanemu R. W. należący go G. W. samochód osobowy marki N. (...), rok produkcji 2005, o nr rejestracyjnym (...). Wartość przedmiotu darowizny została określona na kwotę 42.000 zł.

Pismem z dnia 7 sierpnia 2012 r. powód poinformował G. W. o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji określającej wysokość zadłużenia będącej podstawą skierowania wniosku do Naczelnika Urzędu Skarbowego w P. o dokonanie zastawu na wskazanych ruchomościach dłużnika. Na rzecz powoda - Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na nieruchomościach dłużnika ustanowione są hipoteki przymusowe. Pismem z dnia 7 stycznia 2015 r. powód poinformował G. W., iż w

dniu 2 grudnia 2014 r. została zaewidencjonowana wpłata w łącznej kwocie 746.151,66 zł. Ponadto w dniu 2 marca 2015 r. została ponownie zaewidencjonowana wpłata w łącznej kwocie 311.017,70 zł, wyegzekwowana w drodze prowadzonego postępowania egzekucyjnego.

Zdaniem Sądu Rejonowego, w świetle powyższych ustaleń powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Okolicznością bezsporną w sprawie jest istnienie skonkretyzowanej wierzytelności pieniężnej powoda i odpowiadającego jej długu pozwanego. Bezspornie w sprawie wykazane również została zawarta umowa darowizny pojazdu z dnia 10 lipca 2012 r., na mocy której G. W. darował pozwanemu R. W. należący go G. W. samochód osobowy marki N. (...), rok

produkcji 2005, o nr rejestracyjnym (...). Oceniając istnienie po stronie dłużnika przesłanek skargi pauliańskiej, a zatem dokonania przez niego czynności prawnej z pokrzywdzeniem wierzycieli, Sąd Rejonowy nie podzielił stanowiska powoda, że wskutek umowy sprzedaży dłużnik stał się niewypłacalny w wyższym stopniu niż przed dokonaniem czynności i w związku z tym nastąpiło pokrzywdzenie wierzyciela. Wierzytelność przysługująca powodowi według oświadczenia wierzyciela wynosi kwotę 1.374.780,17 zł na dzień 11 marca 2015 r., zaś przedmiotem wskazanej czynności prawnej w postaci darowizny był samochód osobowy marki N. (...) o wartości 42.000 zł., tak więc o znikomej wartości w stosunku do wskazanej wierzytelności powoda. Ponadto, jak wskazał sam powód, dokonanie wskazanej czynności prawnej nie wpłynęło na spłatę zobowiązań wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.. W dniu 2 grudnia 2014 r. została zaewidencjonowana wpłata w łącznej kwocie 746.151,66 zł, a w dniu 2 marca 2015 r. została ponownie zaewidencjonowana wpłata w łącznej kwocie 311.017,70 zł, wyegzekwowana w drodze prowadzonego postępowania egzekucyjnego. Tak więc tytułem zadłużenia wpływały kwoty, który swoją realną wartością miały wpływ na zmniejszenie zadłużenia dłużnika, pomimo

dokonania czynności prawnej w postaci sprzedaży samochodu osobowego. Dłużnik Przedsiębiorstwo (...) G. W. posiada nadal majątek, który stanowi zabezpieczenie spłaty przedmiotowej wierzytelności i nadal prowadzi działalność gospodarczą, co generuje uzyskiwanie stałych dochodów. Ponadto przedsiębiorstwo posiada inne wierzytelności w stosunku do podmiotów współpracujących, które są przeznaczone na zaspokojenie wierzytelności powoda - Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w P..

Sąd Rejonowy stanął również na stanowisku, iż poprzez zawarcie umowy darowizny dłużnik nie wyzbył się jedynego wartościowego składnika majątku, co uniemożliwiłoby dokonanie spłaty należności na rzecz powoda. Bowiem nawet w momencie wyzbycia się wskazanego składnika majątkowego na koncie powoda zaewidencjonowano wpływ środków pieniężnych z tytułu spłaty zobowiązań. Tak więc wskazana czynność prawna nie miała wpływu na stan niewypłacalności dłużnika lub na proces jego pogłębienia.

Mając na uwadze przytoczone powyżej okoliczności Sąd Rejonowy uznał, iż w przedmiotowej sprawie nie zostały spełnione wszystkie przesłanki skargi pauliańskiej z art. 527 § 1 i 2 k.c. jak również z art. 528 k.c. i dlatego też powództwo co do uznania za bezskuteczną umowy darowizny pojazdu z

dnia 10 lipca 2012 r., na mocy której G. W. darował pozwanemu R. W. należący go G. W. samochód osobowy marki N. (...), rok produkcji 2005, o nr rejestracyjnym (...), nie zostało uwzględnione. Konsekwencją nieuwzględnienia powództwa było obciążenie powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu

wyrażoną w art. 98 k.p.c. Na zasądzoną kwotę złożyły się koszty zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 2.417 zł.

Apelację od tego wyroku złożył powód Zakład Ubezpieczeń Społecznych w W.. Zarzucił on Sądowi Rejonowemu:

1. naruszenie przepisów postępowania – art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę zebranego materiału dowodowego i przyjęcie, iż dłużnik G. W. posiada majątek, który stanowi zabezpieczenie spłaty wierzytelności ZUS z tytułu składek, zaś poprzez zawarcie z pozwanym umowy darowizny dłużnik wyzbył się jedynego wartościowego składnika majątku, co umożliwiłoby spłatę należności na rzecz powoda, a zaskarżona czynność prawna nie miała wpływu na stan niewypłacalności dłużnika lub na proces jego pogłębienia,

2. naruszenie prawa materialnego – art. 527 § 1 i 2 k.c. poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, iż na skutek umowy darowizny nie nastąpiło pokrzywdzenie SUS jako wierzyciela.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa i zasądzenie kosztów procesu za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest w przeważającej części zasadna.

W pierwszej kolejności wymagał rozważenia zarzut naruszenia prawa procesowego jako rzutu na możliwość oceny prawidłowości zastosowanego prawa materialnego. Prawidłowo ustalona podstawa faktyczna rozstrzygnięcia, należąca do materii procesowej, jest bowiem niezbędną przesłanką dokonania oceny prawnej rozstrzygnięcia przyjętego w zaskarżonym wyroku.

Ze zgłoszonym w apelacji zarzutem naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w realiach niniejszej sprawy należy się zgodzić. Sąd Rejonowy, dokonując oceny zgromadzonych dowodów, zajął się okolicznościami nieistotnymi dla rozstrzygnięcia, pomijając okoliczności mające podstawowe znaczenie przy orzekaniu w oparciu o przepisy o ochronie wierzyciela w razie niewypłacalności dłużnika, nie kwestionowane przy tym przez pozwanego.

- Przede wszystkim wskazać należy, że pozwany R. W. jest synem dłużnika G. W., a kwestionowana czynność prawna nieodpłatna.
- Umowa darowizny miała miejsce dnia 10 lipca 2012 r., a więc w okresie, gdy G. W. miał już problemy finansowe związane z prowadzoną działalnością gospodarczą. Dłużnik sam powoływał się na te kłopoty w swoich wnioskach z dnia 11 maja 2012 r. i 21 maja 2012 r. kierowanych do powoda, a dotyczących układu ratalnego i odroczenia terminu płatności składek (karty 8, 14). Z analizy finansowej jego działalności (karta 16 – 22) wynika ponadto, że w marcu 2012 r., poza zobowiązaniami w stosunku do powoda, miał on zadłużenie wobec Urzędu Skarbowego w P. z tytułu nieopłaconego podatku od towarów i usług w kwocie 203.188 zł, a jego zobowiązania cywilnoprawne wobec Banku (...) S.A. I Oddział w P. wynosiły 3.000.000 zł., z tym, że nie były przeterminowane. Z powodu trudności finansowych dłużnik ograniczał zatrudnienie – w czerwcu 2012 r. zatrudnił 206 osób, w lipcu 2012 r. – 199 osób, a w sierpniu 2012 r. – 152 osoby (deklaracje rozliczeniowe karty 23 – 25).
- Poza samochodem darowanym pozwanemu, G. W. w dniu 31 lipca 2012 r. sprzedał swemu zięciowi T. D. samochód osobowy A. (...) za kwotę 137.000 zł – uznania tej umowy za bezskuteczną domagał się powód w sprawie I C 2044/12 przed Sądem Okręgowym w Płocku, zaś w dniu 7 sierpnia 2012 r. sprzedał samochód V. (...) Przedsiębiorstwu (...) S.A. z siedzibą w P. za kwotę 60.000 zł - uznania tej umowy za bezskuteczną domagał się powód w sprawie I C 5046/114 przed Sądem Rejonowym w Płocku.
- Zadłużenie G. W. wobec powoda, pomimo sukcesywnego regulowania części zobowiązań, utrzymuje się na wysokim poziomie i na dzień 11 marca 2015 r. wyniosło:
 1. za okres od listopada 2012 r. do stycznia 2015 r. z tytułu składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych kwotę 727.733,98 zł, odsetek od zaległych składek – 52.647 zł i kosztów upomnień w kwocie 58 zł (tytuły wykonawcze karta 178, 179, 181, 182, 184, 186, 194, 197, 201),
 2. za okres od lipca 2012 r. do stycznia 2015 r. z tytułu składek na Fundusz Ubezpieczeń Zdrowotnych kwotę 327.292,39 zł, odsetek od zaległych składek – 36.311 zł i kosztów upomnień w kwocie 72,80 zł (tytuły wykonawcze karta 182, 187, 189, 190, 192, 195, 198, 199, 200, 202),
 3. za okres od lipca 2012 r. do stycznia 2015 r. z tytułu składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych kwotę 106.147,07 zł, odsetek od zaległych składek – 15.967 zł i kosztów upomnień w kwocie 72,80 zł (tytuły wykonawcze karta 180, 183, 185, 188, 191, 193, 196, 203).

Z zestawienia tego wynika, że na dzień orzekania przez Sąd Rejonowy wszystkie należności objęte pierwotnym pozwem (dotyczył on zobowiązań za okres od lutego 2012 r. do czerwca 2012 r.) zostały przez dłużnika zapłacone.

- Wobec dłużnika G. W. w dniu 13 marca 2013 r. ogłoszono upadłość z możliwością zawarcia układu.

Zamiast zająć się analiza wyżej wskazanych okoliczności Sąd Rejonowy nadał znaczenie okoliczności zupełnie nieistotnej – a mianowicie porównaniu wysokości zobowiązań dłużnika wobec powoda z wartością pojazdu, którego

dotyczy kwestionowana w pozwie umowa. Żaden z przepisów prawa materialnego nie wskazuje na to, by odpowiednia proporcja pomiędzy tymi wartościami, była przesłanką dopuszczalności wystąpienia z powództwem, przewidzianym w art. 527 i nast. k.c. Tak samo zresztą, wbrew stanowisku Sadu Rejonowego, przesłanki takiej nie stanowi również i to, by umowa dotyczyła jedynego wartościowego składnika majątkowego, którego pozostanie w majątku dłużnika umożliwiłoby spłatę należności na rzecz dłużnika. Przepisy prawa materialnego, przytoczone zresztą przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, wskazują w jakich okolicznościach możliwe jest skuteczne wystąpienie ze skargą pauliańską. W sprawie niniejszej zastosowanie znajdują przepisy art. 527 § 1, 2, 3 k.c., art. 528 k.c., 529 k.c. i art. 530 k.c. Warto przytoczyć treść tych przepisów.

Zgodnie z art. 527 § 1, 2, 3 k.c. gdy skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć. Czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli skutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. Jeżeli skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Stosownie do art. 528 k.c. jeżeli skutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną, chociażby osoba ta nie wiedziała i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Art. 529 k.c. stanowi z kolei, że jeżeli w chwili darowizny dłużnik był niewypłacalny, domniemywa się, iż działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. To samo dotyczy wypadku, gdy dłużnik stał się niewypłacalny wskutek dokonania darowizny.

W myśl art. 530 k.c. przepisy artykułów poprzedzających stosuje się odpowiednio w wypadku, gdy dłużnik działał w zamiarze pokrzywdzenia przyszłych wierzycieli. Jeżeli jednak osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową odpłatnie, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną tylko wtedy, gdy osoba trzecia o zamiarze dłużnika wiedziała.

W ocenie Sądu Okręgowego w okolicznościach niniejszej sprawy zachodzą przesłanki określone w art. 527 § 1, 2, i 3 k.c. w zw. z art. 530 k.c. Pozwany to syn dłużnika, a kwestionowana czynność była nieodpłatna. Pozwany nie próbował udowodnić, że pomimo tego, że jest synem dłużników, nie może być uznana za osobę pozostającą z nimi w bliskich stosunkach, w rozumieniu art. 527 § 3 k.c. Gdyby jednak podjął taką próbę, jego sytuację procesową utrudniłaby w sposób istotny treść art. 528 k.c. Zatem nawet jeśli pozwany nie wiedziałby o istniejących wierzytelnościach powoda, to i tak treść art. 528 k.c. oraz art. 527 § 3 k.c. działa na korzyść powoda, pozwalając w niniejszym przypadku uwzględnić jego roszczenie. Ugruntowany jest w orzecznictwie i doktrynie pogląd, iż w sytuacji gdy bezpłatne korzyści przypadają osobom bliskim dłużnika, należy zastosować wyłącznie art. 528 k.c. jako przepis dalej idący, z pominięciem art. 527 § 3 k.c., a wnioski dowodowe zmierzające do obalenia domniemania z art. 527 § 3 k.c. winny ulec oddaleniu jako dotyczące faktów niemających znaczenia dla sprawy.

Wbrew stanowisku Sądu Rejonowego i pozwanego powód w sposób wystarczający wykazał niewypłacalność dłużnika, co pozwoliło na zastosowanie domniemania z art. 529 k.c. Już bowiem w chwili sporządzenia umowy darowizny dłużnik miał długi, które wzrastały i malały w czasie późniejszym, jednak nigdy nie zaistniała sytuacja zaspokojenia wszystkich wierzycieli, a zwłaszcza powoda. Tezie Sądu Rejonowego o dysponowaniu przez dłużnika majątkiem wystarczającym na zaspokojenie wierzycieli przeczy stale utrzymujące się zadłużenie wobec powoda oraz fakt ogłoszenia upadłości.

Zamiar pokrzywdzenia przyszłych wierzycieli, wymagany przez art. 527 § 2 k.c. w zw. z art. 530 k.c. również został wykazany w sprawie niniejszej. Nie ulega wątpliwości, że na skutek wyzbycia się przez dłużnika z pojazdów w

lipcu i sierpniu 2012 r., w tym na podstawie umowy darowizny na rzecz pozwanego, stał się on niewypłacalny w stopniu wyższym, niż był przed dokonaniem czynności. Wykładnia art. 530 k.c. nie powinna podlegać zawężającej wykładni, gdyż w odmiennym wypadku ochrona przyszłych wierzycieli stałaby się iluzoryczna. Do przyjęcia zamiaru pokrzywdzenia przyszłych wierzycieli wystarczająca jest świadomość możliwego pokrzywdzenia. Oznacza to, że zamiar pokrzywdzenia przyjąć należy także u tego, kto w chwili dokonania czynności liczył się z tym, że w związku z jego działalnością może mieć wierzycieli i że czynność jego może być połączona z ich krzywdą (zobacz wyrok Sadu Najwyższego z dnia 7.02.2008 r. V CSK 434/07). Przesłanki te są spełnione w sprawie niniejszej. Dłużnik w chwili darowizny samochodu realnie wiedział ile będą wynosić jego przyszłe zobowiązania wobec ZUS – u z tytułu składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, Fundusz Ubezpieczeń Zdrowotnych, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Znał własne plany dotyczące liczby zatrudnionych osób w firmie. Ponadto wiedział, że utracił płynność finansową i dlatego nie będzie w stanie w całości ich opłacać. Pozwany mógł nawet nie wiedzieć o działaniu jego ojca ze świadomością pokrzywdzenia przyszłych wierzycieli, co nie wyłącza jego odpowiedzialności z mocy art. 528 k.c.

Z podanych wyżej względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i uwzględnił powództwo. Utrwalony jest w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, zgodnie z którym sentencja wyroku uwzględniającego powództwo na podstawie art. 527 k.c. powinna określać wierzytelność zarówno pod względem podmiotowym, jak i przedmiotowym. Innymi słowy, sąd uwzględniając skargę pauliańską powinien w sentencji wyroku wskazać nie tylko osobę wierzyciela pokrzywdzonego na skutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika, lecz również powinien określić konkretną wierzytelność, ze względu na którą uznaje się czynność prawną dłużnika za bezskuteczną w stosunku do danego wierzyciela (zobacz wyrok Sadu Najwyższego z dnia 20.02.2015 r. V CSK 305/14 i przywołane w jego uzasadnieniu inne orzeczenia Sądu Najwyższego). Instytucja skargi pauliańskiej znajduje zastosowanie tylko wówczas, gdy wierzytelność przysługująca pokrzywdzonemu wierzycielowi względem określonego dłużnika jest realna i skonkretyzowana, idzie bowiem o to, aby ochrony w następstwie wyroku uwzględniającego powództwo nie doznawały wszelkie bliżej nieoznaczone prawa powoda, a jedynie konkretna wierzytelność wynikająca z określonego stosunku prawnego, stanowiąca przedmiot żądanej, a tym samym przedmiot rozstrzygnięcia sądowego. Tak więc, koniecznym warunkiem skuteczności wyroku wydanego na podstawie art. 527 k.c. jest określenie w sentencji tego wyroku wierzytelności, której ochronie ma on służyć. Z przedstawionych przez powoda w postępowaniu apelacyjnym dowodów (tytułów wykonawczych) wynika zakres skonkretyzowanej wierzytelności wierzyciela. Opierając się na objętych tymi tytułami kwotach wierzytelności i terminach liczenia odsetek według ich stanu na dzień 11.03.2015 r. (zgodnie z żądaniem pozwu) za podlegającą ochronie uznać należy wierzytelność powoda

1. z tytułu należności z zakresu Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w następujących miesiącach:

okres	składki	odsetki	Koszty upomnienia
11/2012	604,19	136	
12/2012	604,20	129	
01/2013	26159,32	5288	
10/2013	129195,99	15829	
11/2013	40081,20	4592	

12/2013	9992,70	1063	11,60
04/2014	197369,29	14503	
05/2014	55454,07	3589	11,60
07/2014	116589,05	5532	11,60
09/2014	32979,60	1055	11,60
10/2014	33		11,60
12/2014	51195,57	606	
01/2015	67475,70	325	
razem	727733,98	52647	58

2. z tytułu należności z zakresu Funduszu Ubezpieczeń Zdrowotnych

okres	składki	odsetki	Koszty upomnienia
07/2012	4534,12	1236	
10/2012	1397,78	331	8,80
11/2012	22492,55	5047	
12/2012	24950,64	5333	
01/2013	18103,47	3492	
02/2013	261,70	51	
03/2013	261,70	48	
05/2013	18511,98	3048	8,80

06/2013	22044,85	3456	
10/2013	34590,34	4238	8,80
11/2013	10644,17	1220	
04/2014	76668,96	5665	
05/2014	14534,85	941	11,60
06/2014	270,40	15	
07/2014	33500,30	1605	11,60
08/2014	270,40	11	11,60
09/2014	8999,40	288	
10/2014	10		11,60
12/2014	17500,27	207	
01/2015	17733,80	89	
razem	327292,39	36311	72,80

3. z tytułu należności z zakresu Funduszu Pracy i Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych

okres	składki	odsetki	Koszty upomnienia
07/2012	6506,26	1773	
10/2012	458,97	109	
11/2012	6497,78	1458	
12/2012	7091,10	1516	8,80

01/2013	10524,45	2128	
03/2013	27034,16	4968	
05/2013	5002,65	824	8,80
06/2013	5725	897	
10/2013	8835,86	1083	8,80
11/2013	2910,17	333	
05/2014	3728,08	245	11,60
07/2014	10077,80	478	11,60
09/2014	2353,50	75	11,60
12/2014	4621,50	56	11,60
01/2015	4725,79	24	
razem	106147,07	15967	72,80

Łącznie podlegają więc ochronie wierzytelności powoda w kwocie 1.266.302,14 zł. W pozostałym zakresie (w sprecyzowanym pozwie należności określono na kwotę 1.374.780,17 zł.) powództwo nie jest zasadne. Powód nie przedstawił dowodów wskazujących na wysokość poniesionych kosztów egzekucyjnych, zawyżył też wyliczenia w zakresie odsetek i niektórych z należności głównych. Dlatego w tym zakresie apelacja została oddalona na podstawie art. 385 k.p.c. Nie zmienia to jednak tego, że co do zasady powód wygrał sprawę co do zasady, ulegając swemu roszczeniu jedynie w nieznaczącej części. Dlatego też o kosztach procesu za obie instancje orzeczono w oparciu o przepis art. 98 k.p.c. oraz art. 100 zd. 2 k.p.c. O kosztach sądowych, których powód nie miał obowiązku uiścić Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 113 ust 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 k.p.c. i art. 100 zd. 2 k.p.c.